

градоветъ, и селата,—вредомъ има хора, дѣто да примислятъ за то . . . Ние нека си гледаме сиромашията; че знаешъ, атоветъ се ритатъ, пѣкъ ние се теглимъ!

— Право е, дѣдо Гюро . . . Ехъ, истина думашъ! Дано ни Богъ изкара на добро!

✱

Нощта прѣваляше — настѣпяше 26 май 1894 година.

Отъ два часа изъ тъмнитѣ страндженски гори прѣкосваше ездникъ. Блѣдитѣ лжчи на пълната луна сегисъ — тогисъ проникваха прѣвъ гжститѣ клонове и озаряваха лицето му. Той дигаше къмъ нея възторженъ погледъ и сбутваше коня: бѣше младъ човѣкъ. Длъгнестото му нѣжно лице, — съ високо чело, вдлъбнати проницателни сини очи, грѣцки носъ и подъ тънки руси мустачки красиво свити бърни, — сега сияеше и обкржжено отъ кждритѣ на дълга коса, изглеждаше като апостолско. Широкитѣ му плѣщи се волно кършеха подъ тънко и кжсо палто, облѣчено върху една само фанелена риза. Вѣтрецѣтъ развѣваше палтото, и подъ него се лѣскаше револверъ.

Той караше неравно. Щомъ дочуеше скърцане на коля, смушкаше коня, изпрѣчваше се прѣдъ първия водачъ, навеждаше се до самото му лице.

— Добъръ часъ! — здрависваше глухо и смушкваше пакъ коня.

— За кждѣ, ваша милость?—подпитваха го.

— За Българово.

— Нѣма тамошна коля.

И той си продължаваше пжтя.

Въ единъ долъ, на страна отъ пжтя, тлѣеше огънь, и чуеше се глѣчъ. Коникѣтъ се вслуша и възбудено потегли къмъ кервана. Вслуша се повторно, пѣргаво скочи и поздрави,

— Странджевъ! — Учителѣтъ!

Начукулиха се около му селяни. Неспokoйно любопитство изразяваха мургавитѣ лица. Всѣки се изреди да се ржкува съ пжтника. Той, Странджевъ, стискаше дебелитѣ длани, вираше се въ лицето на всѣкиго, споменяше му името и поздравляваше съ възклицания. Покани ги най-послѣ да насѣдатъ. Посбутаха коня и окржжиха го.

— А отъ София идешъ, нали?—питаха го.

— Отъ тамъ, селяне, и ви несся новини, новини!

— Новинитѣ, току-речи, ги знаемъ,—други станали министри.

— Това е, братя! Други станаха министри . . . И всички трѣбва да станемъ на кракъ:— трѣбва вече да си отърсимъ яката отъ изедницитѣ!